

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Pankrácká společnost, z.s.**, IČO 26666154
se sídlem Hudečkova 1097/12, Praha 4
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Černohousem
se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1

za účasti: **Budějovická investiční fond s proměnným základním kapitálem, a.s.**,
IČO 24261386
se sídlem Antala Staška 1670/80, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2025, č. j. MMR-36555/2025-83,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 13. 6. 2025, č. j. MMR-36555/2025-83, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 13 140 Kč, a to do rukou jeho zástupce Mgr. Pavla Černohouse, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 ze dne 10. 1. 2012, č. j. P4/001795/12/OST/JARY. Prvostupňovým rozhodnutím bylo vyhověno žádosti stavebníka – zúčastněné osoby (původně společnost Budějovická s.r.o.) a byla jím umístěna stavba *Parkovací dům Budějovická*. Žalobce se rovněž domáhal přezkumu závazných stanovisek dotčených orgánů.
2. Žalobce v žalobě a jejím doplnění nejprve shrnul předchozí řízení před správními orgány a soudy. Uvedl, že proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, které dřívější odvolací orgán, Magistrát hl. m. Prahy (dále jen „MHMP“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí MHMP bylo následně zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2016, č. j. 6 A 132/2012-47. MHMP pak zrušil prvostupňové rozhodnutí, na podnět stavebníka však žalovaný zrušil rozhodnutí MHMP. Věc tedy v odvolacím řízení znovu projednal MHMP, který potvrdil prvostupňové rozhodnutí a stanovil nové podmínky.
3. Proti tomuto rozhodnutí MHMP podal žalobce žalobu a zdejší soud ho rozsudkem ze dne 3. 5. 2022, č. j. 11 A 55/2020-92, zrušil s tím, že MHMP nedoplnil závazná stanoviska týkající se dieselagregátu a parkoviště nad 500 stání a odsunul jejich vyhotovení až do stavebního řízení. Žalovaný též pochybil, když neaplikoval ustanovení zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění novely č. 39/2015 Sb., která zavedla závazná stanoviska EIA. Do správního spisu pak byla doplněna nová závazná stanoviska, která byla následně přezkoumána a potvrzena nadřízenými orgány.
4. Žalobce k dodržení závazného právního názoru zdejšího soudu vysloveného v rozsudku sp. zn. 11 A 55/2020 podotkl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí přiměřeně neřeší otázku chybějících závazných stanovisek, která měla být opatřena již v územním řízení, a nijak konkrétně se nevyjádřil k absenci verifikačního stanoviska (*coherence stamp*). Žalobce rovněž upozornil, že nebyla doplněna nová stanoviska správců technických sítí.
5. Žalobce dále namítal: i) porušení zásady dvojinstančnosti, ii) podhodnocenost a neaktuálnost podkladů ve vztahu ke skutečnému znečištění ovzduší, což vylučovalo prodloužení původního stanoviska EIA, iii) nezaložení jednoho z podkladů závazného stanoviska do správního spisu, iv) odmítnutí žalovaného a dotčeného orgánu zabývat se odborným posouzením prof. V., v) opomenutí vypořádání výsledků měření imisí zajištěných žalobcem, vi) okolnosti, že od roku 2030 budou sníženy imisní limity, vii) absenci posouzení dopadů záměru na klima a rozpor s *Klimatickým plánem hlavního města Prahy do roku 2030*, viii) rozdíly v akustických studiích a odlišné hodnoty hluku uvedené v *Atlasu životního prostředí v Praze*, ix) rozpor napadeného rozhodnutí s územním plánem, x) odmítnutí ministra životního prostředí zabývat se námitkou podhodnocení intenzit dopravy, xi) vliv navrhované protihlukové stěny na urbanistické a architektonické hodnoty místa.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že v něm vypořádal veškeré námitky žalobce. Žalovaný respektoval závazný právní názor zdejšího soudu vyslovený v rozsudku sp. zn. 11 A 55/2020. Žalovaný odmítl věcné námitky žalobce, přičemž poukazoval na svou vázanost závaznými stanovisky dotčených orgánů, na irelevantnost podkladů zajištěných žalobcem, na právní nezávaznost *Klimatického plánu hlavního města Prahy do roku 2030*, na závěry rozsudku sp. zn. 11 A 55/2020 a na to, že protihluková stěna nevytváří fyzickou překážku přístupu k žádné budově.

Posouzení žaloby soudem

7. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*
9. Soud byl povinen se *ex officio* zabývat otázkou, zda napadené rozhodnutí, popřípadě správní řízení, není zatíženo vadou uvedenou v § 76 odst. 1 nebo 2 s. ř. s. K tomu uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, Sb. NSS 1546/2008, že „[u]stanovení § 76 odst. 1 SŘS upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání – z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední – tj. bez návrhu – pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) SŘS, a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.“.
10. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, lze za nepřezkoumatelné rozhodnutí považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak bylo ve věci rozhodnuto.
11. Podle § 90 odst. 5 správního řádu *neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změnil nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.*
12. Výroková část napadeného rozhodnutí hovoří o odvolání žalobce a dalších účastníků správního řízení proti prvostupňovému rozhodnutí s tím, že žalovaný rozhodl podle § 90 odst. 5 správního řádu takto: „*rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odbor stavební spis. zn. P4/084689/11/OST/JARY, č.j. P4/001795/12/OST/JARY ze dne 10.1.2012 se potvrzuje.*“.
13. Z výroku, resp. z výrokové části napadeného rozhodnutí tedy není patrné, jak žalovaný rozhodl o odvoláních žalobce a dalších účastníků správního řízení, neboť výrok neodpovídá žalovaným odkazovanému § 90 odst. 5 správního řádu. Výrok totiž neuvádí, jak bylo naloženo s odvoláním žalobce a 4 dalších odvolatelů.
14. Soud dodává, že výrok napadeného rozhodnutí neodpovídá ani žádné jiné z možností, jak může odvolací správní orgán naložit s rozhodnutím prvního stupně, proti kterému směřuje odvolání (§ 90 správního řádu). Možné modalitty výroku odvolacího rozhodnutí jsou následující:
- a) Zrušení rozhodnutí a zastavení řízení [§ 90 odst. 1 písm. a) a odst. 4];
 - b) Částečné zrušení rozhodnutí, zastavení řízení v této části, potvrzení ve zbytku [§ 90 odst. 1 písm. a) ve spojení s odst. 5];

- c) Zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání [§ 90 odst. 1 písm. b)];
 - d) Částečné zrušení rozhodnutí, vrácení věci v této části, potvrzení ve zbytku [§ 90 odst. 1 písm. b) ve spojení s odst. 5];
 - e) Změna rozhodnutí [§ 90 odst. 1 písm. c)];
 - f) Částečná změna rozhodnutí, potvrzení ve zbytku [§ 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s odst. 5];
 - g) Zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí [§ 90 odst. 5].
15. Soud dále podotýká, že odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 25) konstatuje, že odvolatel Sdružení Občanská iniciativa Pankráče a odvolatel Zelené Kavčí hory o.s. již neexistují (což je zmíněno i ve výrokové části napadeného rozhodnutí), a že u odvolatele Tilia Thákurova, z.s., již došlo k zamítnutí odvolání coby nepřipustného, a to výrokem I. rozhodnutí MHMP ze dne 13. 3. 2020, č. j. MHMP 1934249/2019. Tito účastníci správního řízení jsou přitom uvedeni ve výrokové části a společně označeni jakožto „odvolatel“. Právě uvedené dále prohlubuje pochybnosti soudu o tom, jak bylo s odvoláními účastníků správního řízení v napadeném rozhodnutí naloženo. Je totiž zjevné, že není možné bez dalšího věcně rozhodovat o odvolání již neexistujících subjektů a že nelze znovu zamítnout již jednou zamítnuté odvolání. Lze tak shrnout, že výroková část napadeného rozhodnutí je jako celek zmatečná a nesrozumitelná.
16. Soud nepřehlédl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 25 uvádí: *„Na základě výše uvedeného posoudil odvolací správní orgán námitky odvolatele jako nedůvodné a neshledal důvod pro postup podle § 90 odst. 1 až 4 správního řádu, proto odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.“*.
17. Právě uvedené však nemůže vést k překlenutí vytýkané vady výroku výkladem. Přezkoumatelnost správního rozhodnutí je objektivní kategorií a jeho výroková část musí obstát sama o sobě, aniž by bylo třeba zásadního a složitého domýšlení jejího obsahu z odůvodnění rozhodnutí či z jiných skutečností. Pouze výroková část napadeného rozhodnutí je závazná a vyvolává právní účinky, musí z ní tedy jednoznačně a pro každého (i pro subjekty stojící stranou správního řízení) vyplývat, o čem bylo rozhodováno a jak bylo rozhodnuto. I výrokovou část správního rozhodnutí samozřejmě lze vykládat a případně tím odstranit nedostatky spočívající v písařských chybách, formulační neobratnosti, vynechání určitých detailů apod. O takový případ však v projednávané věci nejde, poněvadž výroková část napadeného rozhodnutí vykazuje zcela zásadní deficity. Nadto jak soud uvedl výše, i odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje rozporná tvrzení, když část odvolatelů označuje za již neexistující, popř. uvádí, že o odvolání některého z nich již bylo rozhodnuto jiným, předcházejícím rozhodnutím. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že žalobce podáním své žaloby presumuje, že jeho odvolání bylo zamítnuto.
18. S ohledem na nesrozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí pak soud nemohl přistoupit k věcnému přezkumu uplatněných žalobních bodů.
19. Nad rámec výše uvedeného a pouze jako *obiter dictum* však soud považuje za vhodné alespoň částečně se stručně vyjádřit k věci samé. Soud tak činí jednak proto, že součástí jeho přezkumu napadeného rozhodnutí by jinak *ex officio* bylo posouzení dodržení závazného právního názoru vysloveného v rozsudku sp. zn. 11 A 55/2020, jednak s ohledem na zásadu rychlosti a hospodárnosti (dalšího) správního řízení, neboť se jedná již o třetí zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu soudem.

20. Žalobce v žalobě upozornil, že nebyla doplněna nová stanoviska správců technických sítí. Soud odkazuje na bod 61 rozsudku sp. zn. 11 A 55/2020, který námitku žalobce týkající se nerelevantnosti, případně neplatnosti stanovisek správců technických sítí vypořádal takto: „Pokud pak žalobce poukázal (opět bez jakékoliv konkretizace) na nerelevantnost, případně neplatnost, stanovisek správců technických sítí, soud k tomu považuje za nutné pro další řízení zdůraznit, že z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že odvolací orgán je povinen dohlédnout i na aktuálnost a platnost vydaných stanovisek správců sítí ke dni vydání napadeného rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 62/2019 - 86, body [20] až [23]).“.
21. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že jsou založena stanoviska správců technických sítí z přelomu let 2010–2011, dále prodloužení některých stanovisek z konce roku 2011 a konečně prodloužení či potvrzení platnosti stanovisek z roku 2014 (jedná se o část správního spisu, v níž byla řešena žádost žalobce o prodloužení platnosti prvostupňového rozhodnutí). Stanoviska přitom obvykle obsahují údaj o tom, do kdy jsou platná, doba platnosti se pohybuje od 6 měsíců do 2 let. Žádná novější stanoviska správců technických sítí do správního spisu založena nebyla a žalovaný k této okolnosti v napadeném rozhodnutí nic neuvádí. Lze tak dospět k závěru, že v této části nebyl dodržen závazný právní názor zdejšího soudu uvedený v bodě 61 rozsudku sp. zn. 11 A 55/2020.
22. Soud proto zdůrazňuje, že součástí závazného právního názoru zdejšího soudu vysloveného v rozsudku sp. zn. 11 A 55/2020 bylo i upozornění na povinnost žalovaného dohlédnout i na aktuálnost a platnost vydaných stanovisek správců sítí ke dni vydání svého rozhodnutí.

Závěr

23. Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti výroku napadeného rozhodnutí. Soud nezrušil prvostupňové rozhodnutí, jak navrhoval žalobce, poněvadž soudem vytýkaná vada vedoucí ke zrušení napadeného rozhodnutí se projevila právě jen v napadeném rozhodnutí. Dále soud vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. bude povinen odstranit nesrozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1. 1. 2025, ve výši 4 620 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, ve výši 450 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba). Soud podotýká, že doplnění žaloby považuje za součást jediného úkonu – podání žaloby, jelikož žalobce mohl veškeré své žalobní body uplatnit již v žalobě. Celkem náklady řízení činí 13 140 Kč.

25. Soud konečně rozhodl tak, že zúčastněné osobě nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí neuložil plnění žádných povinností ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. listopadu 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu